

Sygn. akt VPa 206/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2013 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSO Jacek Wilga

Sędziowie: SSO Krzysztof Głowczyński (spr.)

SSO Andrzej Marek

Protokolant: Ewa Sawiak

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2013 roku ***w Legnicy***

na rozprawie

sprawy z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej w W.

przeciwko B. B. (1)

o odszkodowanie

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

z dnia 18 października 2012 roku ***sygn. akt*** IV P 222/12

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 225 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Legnicy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Wydział IV Pracy 18 października 2012 r. zasądził od pozwanej B. B. (2) na rzecz strony powodowej Spółdzielni Mieszkaniowej w W. kwotę 4.100 zł tytułem odszkodowania, z ustawowymi odsetkami od dnia 05 maja 2012 r. do dnia zapłaty (punkt I), w pozostałej części powództwo oddalił (punkt II), zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 655 zł, tytułem kosztów procesu (punkt III) oraz orzekł, że wydatki w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sąd ustalił, że w dniu 04.10.2001r. strony zawarły umowę o pracę na czas nieokreślony, na mocy której pozwana B. B. (1) została zatrudniona na stanowisku prezesa zarządu w wymiarze 1/4 z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 700 zł brutto. Zawarcie umowy o pracę odbyło się bez uchwały Rady Nadzorczej Spółdzielni określającej rodzaj powierzonego stanowiska, rodzaj umowy i zasady wynagradzania. U strony powodowej zatrudnione były na podstawie umów o pracę trzy osoby: prezes zarządu, główny księgowy i gospodarz domu.

Stosownie do ustaleń Sądu, w okresie od 07.06.1996r. do 31.01.2008r. obowiązki głównej księgowej pełniła B. G. zatrudniona w wymiarze 1/4 etatu. Od 02.01.2008r. na powyższe stanowisko w wymiarze 1/4 etatu za wynagrodzeniem 600 zł brutto miesięcznie została zatrudniona G. S.. W czerwcu 2007r. na walnym zgromadzeniu członków Spółdzielni przewodniczący Rady Nadzorczej N. W. zaproponował podwyższenie wynagrodzenia prezesowi zarządu. Do tej propozycji członkowie zgromadzenia odnieśli się negatywnie z uwagi na trudną sytuację finansową Spółdzielni, w tym rosnące z roku na rok zadłużenie. Od kwietnia 2008r. G. S. zaczęła naliczać i wypłacać pozwanej B. B. (1) miesięczne wynagrodzenie w wysokości 800 zł brutto, tj. o 100 zł wyższe niż określone w umowie o pracę. Wynagrodzenie w tej wysokości pozwana pobierała do sierpnia 2011r. Łącznie z powyższego tytułu pozwana pobrała kwotę 4.100 zł.

Sąd ustalił, że oprócz pozwanej - pełniącej funkcję prezesa zarządu, w skład zarządu Spółdzielni wchodził: G. K.- zastępca prezesa zarządu pełniący tę funkcję od 10.03.2004r. oraz I. S. (1)- członek zarządu od 22.05.2009r. (do 21.05.2009r. członkiem zarządu była M. S.). W skład Rady Nadzorczej Spółdzielni od czerwca 2007r. wchodził: W. O., I. S. (2), J. S., A. Z. i N. W.. Od 05.06.2009r. po wyborach uzupełniających na miejsce N. W. do składu Rady powołano A. E.. Rada Nadzorcza w takim składzie działała do czerwca 2011 r.

Zgodnie z ustaleniami Sądu, w sierpniu 2011r. Rada Nadzorcza zwróciła się do pozwanej o wgląd do dokumentów. W dniu 17.08.2011r. pozwana złożyła rezygnację z pełnienia funkcji prezesa zarządu z dniem 18.08.2011r. oraz wniosła o rozwiązanie z nią stosunku pracy ze skutkiem na dzień 31.08.2011r. W dniach: od 10.10.2011r. do 07.12.2011r. w Spółdzielni przeprowadzone zostały czynności lustracyjne przez lustratora M. M.. Zagadnieniem podlegającym lustracji była m.in. organizacja wewnętrzna i działalność organów samorządowych Spółdzielni. Podczas lustracji w oparciu o listy płac za lata 2007, 2008, 2009 i 2010 ustalono, że wynagrodzenie za pracę otrzymywały osoby zatrudnione na stanowiskach: prezes zarządu, główny księgowy i gospodarz domu. Ustalono też, że w badanym okresie Rada Nadzorcza zawierała i rozwiązywała umowę o pracę z prezesem zarządu, przy czym ten stosunek pracy nie został nawiązany w oparciu o uchwałę określającą rodzaj powierzonego stanowiska, rodzaj umowy, zasady wynagradzania, którą powinna podjąć stosownie do kompetencji Rada Nadzorcza. Wskazano też, że w imieniu Spółdzielni umowę o pracę z prezesem zarządu podpisał tylko przewodniczący Rady Nadzorczej, co stanowiło naruszenie art. 46 § 1 pkt 8 Prawa Spółdzielczego, a nadto, że od momentu zawarcia umowy o pracę w 2001r. do jej rozwiązania w 2011r. Rada Nadzorcza nie podejmowała uchwał w sprawie zmiany zasad wynagradzania prezesa zarządu. Wobec zauważonego przez lustratora braku w dokumentach Spółdzielni aktu potwierdzającego podwyższenie wynagrodzenia prezesa zarządu poczynając od kwietnia 2008r. zwrócono się o wyjaśnienia do pozwanej oraz do głównej księgowej B. S.. Pozwana nie udzieliła lustratorowi wyjaśnień w powyższym zakresie. Główna księgowa B. S. w dniu 22.11.2011r., złożyła pisemne oświadczenie, że wynagrodzenie prezesa zarządu naliczane jest w wys. 800 zł od kwietnia 2008r. na polecenie prezesa zarządu, które było uzgodnione z członkiem zarządu - p. K.. W tym dniu złożyła jeszcze 4 inne pisemne oświadczenia w tematach wskazanych przez lustratora.

W lustracji uzupełniającej stwierdzono, że Spółdzielnia nie posiada uchwały Rady Nadzorczej w sprawie zatwierdzenia zmiany zasad wynagradzania dla prezesa zarządu, która stanowiłaby podstawę do naliczania i wypłacania wynagrodzenia w wysokości przyjętej od kwietnia 2008r.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału i ustalonego stanu faktycznego w uzasadnieniu Sąd I instancji uznał, iż jakkolwiek były rozmowy na temat podwyższenia wynagrodzenia prezesa zarządu i nawet taka propozycja padła na walnym zgromadzeniu członków Spółdzielni w czerwcu 2007 r., to jednak zgromadzenie to z dezaprobatą podeszło do tej propozycji, ze względu na problemy finansowe Spółdzielni i rosnące jej zadłużenie. Sąd I instancji wskazał, iż w dokumentacji Spółdzielni brak uchwały Rady Nadzorczej o podwyższeniu pozwanej wynagrodzenia z 700 do 800 zł brutto, jak również protokołu z posiedzenia, na którym uchwała ta rzekomo została podjęta. Brak także jakiegokolwiek w tej kwestii wzmianki w aktach osobowych pozwanej, jak również aneksu do umowy o pracę z dnia 04.10.2001r. Sąd Rejonowy szczegółowo przedstawił występujące w zeznaniach świadków rozbieżności, przemawiające w jego ocenie za uznaniem, że uchwała w istocie nie została podjęta. Podał również, że temat domniemanego podwyższenia wynagrodzenia pozwanej nie był poruszany na walnym zgromadzeniu Spółdzielni. W ocenie Sądu I instancji sporządzenie spornej uchwały jest wątpliwe także z uwagi na fakt, iż nowa księgowa zatrudniona została dopiero od

02.01.2008r., a poprzednia pobierała dotychczasowe wynagrodzenie, które nie uległo zmianie do czasu zakończenia z nią stosunku pracy, tj. do 31.01.2008r. W tych okolicznościach sprawy Sąd I instancji, uznając powództwo za słuszne co do zasady, zasądził od pozwanej kwotę 4.100 zł, oddalając powództwo ponad kwotę wynikającą z kartoteki zarobkowej.

W apelacji od powyższego wyroku, zaskarżonego w części uwzględniającej powództwo na łączną kwotę 4.100 zł, pozwana B. B. (1) zarzuciła:

- błędne, nieznajdujące oparcia w zebranych materiale dowodowym ustalenie faktyczne polegające na nieuzasadnionym przyjęciu, że Rada Nadzorcza nie podjęła uchwały o podwyższeniu wynagrodzenia dla pozwanej,

- naruszenie art. 233 par. 1 k.p.c. przez:

a) odstąpienie od wszechstronnej analizy materiału dowodowego i pominięcie pisma z dnia 24 sierpnia 2011 r. jako dowodu wskazującego na odbiór przez powódkę kompletu dokumentów w tym uchwał Rady Nadzorczej,

b) przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznanie za niewiarygodne zeznań świadków W. O. i N. W., będących członkami Rady Nadzorczej w 2007 r., złożonych na okoliczność podjęcia przez Radę Nadzorczą uchwały o podwyższeniu wynagrodzenia dla Prezesa Zarządu Spółdzielni oraz przyznanie wiarygodności zeznaniom świadka A. Z., która nie brała udziału w posiedzeniu Rady, mającym za przedmiot sporną uchwałę,

c) dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób sprzeczny z regułami logicznego rozumowania i wywiedzenie nieistnienia uchwały Rady Nadzorczej o podwyższeniu wynagrodzenia dla pozwanej na podstawie twierdzenia, iż niepotrzebne było podejmowanie uchwały Rady Nadzorczej o podwyższeniu wynagrodzenia głównej księgowej, skoro wyższa pensja została określona w umowie o pracę nowoprzyjętego na stanowisko pracownika,

d) dokonanie oceny dowodów bez wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego oraz w sposób sprzeczny z regułami logicznego rozumowania i uznanie, że dokument podpisany przez G. K., na podstawie którego główna księgowa dokonała naliczenia podwyższonego wynagrodzenia pozwanej stanowił wyłącznie wniosek do zarządu w przedmiotowej sprawie,

e) przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznanie za niewiarygodne zeznań świadka G. S., głównej księgowej Spółdzielni na okoliczność podjęcia przez Radę Nadzorczą uchwały o podwyższeniu wynagrodzenia dla pozwanej oraz sporządzenia oświadczeń złożonych lustratorowi pod wpływem nacisków ze strony obecnego Prezesa Zarządu I. S. (1),

f) odstąpienie od pełnej analizy materiału dowodowego i podważenie istnienia uchwały Rady Nadzorczej o podwyższeniu wynagrodzenia Prezesowi Zarządu, w związku z nieprzedstawieniem jej na Walnym Zgromadzeniu Członków Spółdzielni,

g) dokonanie oceny dowodów bez wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego oraz w sposób sprzeczny z regułami logicznego rozumowania i uznanie, iż ze sprawozdania Zarządu o działalności spółdzielni nie wynikało naliczanie pozwanej wyższego wynagrodzenia,

h) na skutek błędnej wykładni prowadzącej do obciążenia pozwanej ciężarem dowodu na okoliczność istnienia uchwały Rady Nadzorczej o podwyższeniu wynagrodzenia w dokumentacji przekazanej w dniu 24 sierpnia 2011 r. stronie powodowej,

- obrazę przepisu art. 114 k.p. przez jego błędne zastosowanie zamiast art. 58 ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (tekst jedn. Dz. U. z 2003 r. nr 188, poz. 1848 z późn. zm.), w wyniku czego wyrok został oparty na zasadach regulujących odpowiedzialność pracowniczą, pomimo iż odpowiedzialność pozwanej kształtowana jest na zasadach wynikających z przepisów ustawy – Prawo spółdzielcze.

Wskazując na powyższe zarzuty, pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, względnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu pozwana zakwestionowała zasadność ustalenia, iż Rada Nadzorcza nie podjęła uchwały o podwyższeniu jej wynagrodzenia. Niezgodnie z istniejącym stanem rzeczy zdaniem powódki Sąd I instancji stwierdził, iż brak uchwały wynika z protokołu lustracyjnego, albowiem zawarty w nim zapis stanowi jedynie, że „spółdzielnia nie przedstawiła do wglądu dokumentacji stanowiącej podstawę do naliczania Prezesowi Zarządu wysokości wynagrodzenia wypłacanego od miesiąca kwietnia 2008 r.”

Pozwana argumentowała nadto, że Sąd pominął podnoszony przez nią zarzut, że pismem z dnia 24 sierpnia 2011 r. przekazała nowemu przewodniczącemu Rady Nadzorczej teczkę protokołów i uchwał Rady Nadzorczej, zaś powódka nie przedstawiła żadnych dowodów wskazujących na to, że przedłożone przez nią uchwały stanowiły całość istniejącej dokumentacji.

Bezasadnie zdaniem pozwanej Sąd I instancji odmówił wiarygodności zeznaniom W. O. i N. W., którzy będąc w 2007 r. członkami Rady Nadzorczej zgodnie potwierdzili fakt podjęcia w grudniu 2007 r. spornej uchwały. Całkowicie nieprawidłowo przyjął, że pomiędzy ich zeznaniami wystąpiły rozbieżności tak co do treści uchwały, jak i powodów oraz sposobu jej uchwalenia. Podwyżka wynagrodzenia pozwanej miała na celu zachowanie proporcji pomiędzy wynagrodzeniem pozwanej i podwyższonym wynagrodzeniem nowo zatrudnionej głównej księgowej.

Nielogiczny zdaniem pozwanej jest pogląd Sądu, iż podwyższenie wynagrodzenia głównej księgowej nie wymaga uchwały Rady Nadzorczej, albowiem nie istnieje w tej materii statutowy zakaz podejmowania uchwał. Trudno zgodzić się z oceną, że zeznanie nieobecnej podczas posiedzenia A. Z. są bardziej wiarygodne niż zeznania W. O. i N. W.. Błędna zdaniem pozwanej jest ocena uznanych za sprzeczne z treścią zeznań członków Rady Nadzorczej W. O. i N. W., zeznań zatrudnionej od 02 stycznia 2008 r. G. S.. Pozwana wskazała, że zeznanie głównej księgowej, która podała, że podwyższone wynagrodzenie wypłacała na podstawie dotyczącej wyłącznie jej i podpisanej przez G. K., ówczesnego członka zarządu i zastępcy prezesa uchwały, jest spójna z zeznaniem N. W.. N. W. oświadczył, że uchwały Rady Nadzorczej przekazywane były do Zarządu w celu wykonania wszelkich formalności związanych z ich realizacją. Zatem zdaniem pozwanej podpisany przez G. K. dokument, na podstawie którego księgowa dokonała wypłaty podwyższonego wynagrodzenia był zarządzeniem sporządzonym na podstawie uchwały Rady Nadzorczej, a nie „jedynie wnioskiem do zarządu o podwyższenie wynagrodzenia prezesowi”, co wywiódł Sąd.

Nie do przyjęcia jest twierdzenie Sądu o niewiarygodności zeznań głównej księgowej, dotyczących sporządzenia oświadczenia z dnia 22 listopada 2011 r., pod przymusem i „pod (..) dyktando” I. S. (1).

Pozwana nie zaakceptowała oceny Sądu, iż nieuprawnionym jest twierdzenie, że podwyżka wynagrodzenia prezesa zarządu uwidoczniona jest w sprawozdaniu Zarządu z działalności Spółdzielni za 2008 r. Ze sprawozdania tego jasno wynika jaka kwota przeznaczona została w danym roku na wynagrodzenie dla głównej księgowej i prezesa zarządu (koszty wynagrodzenia gospodarza zostały wykazane w pozycji koszty gospodarki zasobami mieszkaniowymi). Jeśli więc przy stałym stanie zatrudnionych oraz stałym okresie sprawozdawczym nastąpiła zmiana kwoty wynagrodzenia to oczywistym jest, że wzrosła jego kwota i nie można powoływać się w tym zakresie na brak szczegółowych wyliczeń. Przyjęcie sprawozdania przez Walne Zgromadzenie wskazuje na to, że podwyżkę wynagrodzenia zaakceptowali członkowie Spółdzielni.

Zdaniem pozwanej Sąd zaniechał oceny, czy zaistniało jej działanie polegające na wydaniu polecenia głównej księgowej wypłaty wynagrodzenia w wyższej kwocie. Zeznanie głównej księgowej wskazuje na to, że wynagrodzenie naliczyła na podstawie dokumentu podpisanego przez zastępcę prezesa G. K..

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o jej oddalenie. W uzasadnieniu poparła rozstrzygnięcie i argumentację Sądu I instancji, podkreślając w szczególności, iż Sąd prawidłowo zastosował przepisy prawa materialnego, nie dopuszczając się tym samym naruszenia art. 114 k.p. i art. 6 k.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podziela istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia ustalenia faktyczne Sądu I instancji. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Pracy Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i zastosował właściwe przepisy prawa, wydał niewątpliwie trafne rozstrzygnięcie, szczegółowo i w sposób pełny je uzasadniając.

Nie zasługują na uwzględnienie zarzuty dotyczące naruszenia przez Sąd przepisów prawa materialnego. Zasadnie, w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Pracy Sąd Rejonowy zastosował art. 114 kodeksu pracy, słusznie uznając, iż pozwana wskutek nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych ze swej winy wyrządziła pracodawcy szkodę i z tego ponosi odpowiedzialność materialną według zasad określonych w przepisach Kodeksu. W takiej sytuacji ciężar dowodu spoczywał niewątpliwie na stronie powodowej. Do pracodawcy bowiem należy udowodnienie okoliczności uzasadniających tą odpowiedzialność, tj. naruszenie obowiązków pracowniczych, winę pracownika, wysokość rzeczywistej straty oraz normalny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem pracownika a powstałą stratą (por. K. Jaśkowski, Komentarz do art. 114 k.p., LEX). Okoliczności te strona pozwana niewątpliwie w toku niniejszego postępowania wykazała. W sytuacji zatem, gdy pozwana podnosiła okoliczności przeciwne, to do niej, zgodnie z ogólną regułą, zawartą w art. 6 k.c., należało ich udowodnienie.

Jednakże, nawet w razie uznania, że w niniejszej sprawie znajdzie zastosowanie art. 58 ustawy z dnia 16 września 1982r. Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2003r., Nr 188, poz. 1848 ze zm.), określający zasady odpowiedzialności członka zarządu spółdzielni za szkodę wyrządzoną spółdzielni, to rację ma strona powodowa, że na podstawie tego przepisu, to na pracowniku (członku zarządu) ciąży obowiązek wykazania określonych w nim przesłanek ekskulpacyjnych. Pozwana przesłanek tych niewątpliwie nie wykazała, o czym w dalszej części uzasadnienia.

Wbrew zarzutom skarżącego, Sąd I instancji nie naruszył art. 233 § 1 kodeksu postępowania cywilnego. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena, dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a nadto winna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - wając ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. teza I wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010r., II UK 154/09, LEX nr 583803). Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga zatem wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 12 października 2012r., I ACa 209/12, LEX nr 1223145).

Sąd Okręgowy w całości podziela ocenę Sądu I instancji, iż uchwała o podwyższeniu wynagrodzenia pozwanej jako członkowi zarządu nie została przez Radę Nadzorczą podjęta. Z pewnością były prowadzone w tej sprawie rozmowy na forum walnego zgromadzenia członków Spółdzielni, jednakże do podwyższenia wynagrodzenia na mocy uchwały kompetentnego organu w rzeczywistości nie doszło.

Z zarzutów apelacji można wywnioskować, iż skarżący przywiązuje nadmierną wagę do niektórych dowodów, w tym pisma z dnia 24 sierpnia 2011r. jako dowodu wskazującego na odbiór przez powódkę kompletu dokumentów w tym uchwał Rady Nadzorczej. W tym kontekście zarzuca Sądowi I instancji, iż dokonując oceny materiału

dowodowego, nie rozważył ich właściwie. Tymczasem, zarzuty te są nietrafne, albowiem żaden z przedstawionych przez pozwaną dowodów nie pozwala na przyjęcie za prawdziwe podnoszonego przez nią twierdzenia, iż podwyższenie jej wynagrodzenia z kwoty 700 do 800 zł brutto z tytułu zatrudnienia w charakterze członka zarządu, nastąpiło na podstawie uchwały podjętej przez Radę Nadzorczą. W szczególności, nie pozwala na to wskazane już wcześniej, a powoływane przez skarżącą, pismo pozwanej z dnia 24.08.2011r. (k. 150 akt sprawy). W odniesieniu do argumentacji skarżącej, zwrócić po pierwsze należy uwagę, że Sąd I instancji nie pominął wskazanego dowodu, bowiem z ustaleń faktycznych wynika, że teczkę protokołów i uchwał Rady Nadzorczej Spółdzielni, pozwana w dniach 24 i 31.08.2011r. przekazała przewodniczącemu Rady Nadzorczej. Po drugie, podnoszone w nim okoliczności, nie mają znaczenia w rozpoznawanej sprawie. W żaden sposób nie wynika z nich bowiem, by podwyższenie pozwanej wynagrodzenia nastąpiło na mocy uchwały Rady Nadzorczej – co jest istotą sporu w niniejszym postępowaniu.

Okoliczności powyższej nie wykazali także przesłuchani w sprawie świadkowie. Analiza zebranego w sprawie materiału wykazała liczne rozbieżności w zeznaniach N. W., W. O. i G. S., nie tylko co do treści spornej uchwały, ale również w zakresie tego, czy uchwała ta została w ogóle podjęta. Trafnie przy tym, Sąd nie dał wiary G. S., iż oświadczenie z dnia 22 listopada 2011r. (k. 220 akt sprawy), zostało przez nią napisane pod przymusem psychicznym ze strony przedstawiciela I. S. (1) (obecnie członka zarządu powodowej Spółdzielni). Dlatego też Sąd Okręgowy w całości podziela przedstawioną w tej mierze ocenę Sądu I instancji, która wywiedziona została, zgodnie z zasadami określonymi w art. 233 § 1 k.p.c., w oparciu o wszechstronną analizę zebranych dowodów. Jest ona w całości prawidłowa i szczegółowo przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w związku z czym, nie ma potrzeby przytaczania jej ponownie. Zwłaszcza, iż skarżący, poza głosłowymi twierdzeniami, nie podał żadnych umotywowanych zarzutów, wskazujących, iż istotnie Sąd I instancji w ocenie dowodów uchybił w zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, ograniczając się do lakonicznego stwierdzenia, iż ocena zeznań powołanych świadków, jest, jego zdaniem nieprawidłowa.

Znamienne jest, iż w dokumentacji Spółdzielni brak jest tak uchwały o podwyższeniu pozwanej wynagrodzenia, jak i protokołu z posiedzenia rady Nadzorczej, który – według W. O.– został sporządzony z posiedzenia grudniowego, na którym rzekomo podjęto uchwałę. W dołączonym natomiast do akt sprawy niepodpisanym sprawozdaniu z działalności Rady Nadzorczej za rok 2008r. brak jakiegokolwiek wzmianki o tym, że Rada w grudniu 2007r. zdecydowała o podwyższeniu wynagrodzenia pozwanej.

Potwierdza to protokół z lustracji przeprowadzonej w dniach od 10.10.2011r. do 07.12.2011r., z którego wynika, że od momentu zawarcia umowy o pracę z pozwaną do czasu jej rozwiązania w 2011r., Rada Nadzorcza nie podejmowała uchwał w sprawie zmiany zasad wynagradzania” (k. 18 akt sprawy). W protokole z lustracji uzupełniającej natomiast stwierdzono, że Spółdzielnia nie posiada stosownej uchwały Rady Nadzorczej w sprawie zatwierdzenia zmiany zasad wynagradzania Prezesa Zarządu, która by stanowiła podstawę do naliczania i wypłacania w wysokości przyjętej od miesiąca kwietnia 2008r. (k. 103 akt sprawy). Nie bez znaczenia – jak słusznie wywiódł Sąd I instancji – pozostaje fakt, iż po rzekomym podjęciu tak ważnej dla Spółdzielni z punktu widzenia finansowego decyzji, żaden z członków Rady (spośród tych, którzy twierdzili, iż podjęli uchwałę), nie powiadomił o tym członków walnego zgromadzenia, nie tylko w 2008r. ale też w latach późniejszych (2009-2011). Żaden bowiem ze znajdujących się w aktach sprawy protokołów nie potwierdza tej okoliczności. Wbrew także zarzutom pozwanej, w sprawozdaniach z działalności zarządu za lata 2007-2010 brak jakiegokolwiek informacji o podwyższeniu pozwanej wynagrodzenia. W dokumentach tych bowiem jedynie ogółem, w ramach rozliczenia kosztów wymieniane były kwoty przeznaczone na wynagrodzenia w upływającym roku kalendarzowym, bez wyszczególnienia jaka kwota i na czyje wynagrodzenie została przeznaczona. Okoliczność, że w ramach tych środków uwzględniono podwyższone wynagrodzenie prezesa zarządu nie była taka oczywista jeśli wziąć pod uwagę fakt, że Spółdzielnia w spornym okresie - oprócz pozwanej - na podstawie umów o pracę zatrudniała jeszcze dwóch innych pracowników: główną księgową i gospodarza domu - każdego w innym wymiarze czasu pracy i z inną stawką wynagrodzenia zasadniczego brutto. Dlatego też, zdaniem Sądu Okręgowego, argumentacja pozwanej jest w tym zakresie nietrafna.

Na uwagę dodatkowo zasługuje fakt, że o podwyższeniu wynagrodzenia pozwanej nie ma żadnej wzmianki w jej aktach osobowych. Brak także aneksu do umowy o pracę z dnia 04.10.2001r.

Pozostałe zarzuty, dotyczące naruszenia przez Sąd art. 233 § 1 k.p.c. stanowią jedynie niczym nie popartą polemikę z prawidłowo poczynionymi ustaleniami Sądu I instancji i, jako gołosłowne i nie znajdujące oparcia w zebranych materiale, należy uznać je za chybione.

Mając na uwadze powyższe, Sąd, w punkcie I wyroku, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację pozwanego, uznając ją za bezzasadną.

W punkcie II wyroku, Sąd na podstawie art. 391 § 1 zd. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 6 pkt 3 w zw. z § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163. poz. 1349 ze zm.) zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 225 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.